

Nova programació expositiva

Palmira Puig i Marcel Giró
— Saudades de São Paulo

Fons de la col·lecció de fotografia

**— Nos-altres. Espais de
frontera**

Diàlegs amb la col·lecció

Lisette Pons
**— Una conversa entre el
silenci i la vida**

Del 2 de febrer
al 3 de maig de 2020

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

La Fundació Vila Casas inaugura temporada al Museu de Fotografia Palau Solterra de Torroella de Montgrí amb tres propostes expositives que es podran visitar del 2 de febrer al 3 de maig de 2020: per una banda, *Saudades de São Paulo* amb **Palmira Puig** i **Marcel Giró**; per l'altra, una nova edició del cicle "Diàlegs amb la col·lecció" amb l'artista **Lisette Pons**; i, finalment, la col·lecció permanent *Nos-altres. Espais de frontera del Museu*.

.....

La mostra *Saudades de São Paulo* de **Palmira Puig-Giró** (Tàrraga, 1912-Barcelona, 1978) i **Marcel Giró** (Badalona, 1913-Mira-sol, 2011) es presenta com un homenatge a la trajectòria vital i professional d'una parella extraordinària, que va ser clau dins el moviment Foto Cine Clube Bandeirante i de l'Escola Paulista del Brasil dels anys 50 i 60.

La proposta, comissariada per **Rocío Santa Cruz**, ha volgut no tan sols presentar aquest tàndem artístic sinó també reivindicar la figura de Palmira Puig.

....

Lisette Pons (Barcelona, 1955) protagonitza el cicle "Diàlegs amb la col·lecció" i ens ofereix una nova mirada al fons de la col·lecció de la Fundació Vila Casas, a través d'una conversa amb l'obra *Manifestacions de l'1 de febrer de 1976*, del fotògraf **Manel Armengol** (Badalona, 1949).

Mitjançant un exercici de recerca d'afinitats plàstiques, la nostra artista convidada ha triat amb plena llibertat una obra amb la qual establir un diàleg que enriqueix i multiplica, si més no, les possibilitats de lectura de la nostra peça del fons de col·lecció.

....

Nos-altres. Espais de frontera és el nom amb què es presenta la nova disposició de la col·lecció de fotografia del Museu Palau Solterra, ideada i dirigida per **Glòria Bosch**.

Per tal de donar veu a aquests "espais de frontera", hi han estat convidades quinze dones, una per a cada tram del recorregut. L'objectiu és transcendir les mirades unívokes i per això s'apleguen una constel·lació de mirades procedents de diferents disciplines, edats, països i cultures.

Palmira Puig i Marcel Giró — *Saudades de São Paulo*

L'exposició

Saudades de São Paulo és la mostra de **Palmira Puig-Giró** (Tàrraga, 1912-Barcelona, 1978) i **Marcel Giró** (Badalona, 1913-Mira-sol, 2011) que es podrà visitar al **Museu de Fotografia Palau Solterra** del 2 de febrer al 3 de maig de 2020.

La proposta, dirigida per **Glòria Bosch** i comissariada per **Rocío Santa Cruz**, reuneix prop de 70 obres i posa l'èmfasi a voler reconèixer l'obra fotogràfica d'aquests dos artistes, vist com un homenatge a la trajectòria vital d'una parella extraordinària.

L'exposició pretén posar en valor i recuperar la gran amplitud de l'obra de Marcel Giró i Palmira Puig. Unes fotografies que van tenir la seva primera exposició a São Paulo de la mà del fotògraf i gestor cultural **Iatã Cannabrava** i que, gràcies a la galerista carioca **Isabel Amado** i posteriorment a la galerista **Rocío Santa Cruz** de Barcelona, ara formen part de les col·leccions de museus com el Metropolitan Museum i el MoMA de Nova York, el MASP de São Paulo, el MNAC de Barcelona i de nombroses col·leccions privades internacionals.

Des de la **Fundació Vila Casas** considerem que calia reivindicar aquest tàndem artístic per igual valor. És per això que se li dedica gran part de la mostra a Palmira Puig, i de la qual s'ha demostrat que és molt més rellevant del que es pensava.

Va ser arran d'un exhaustiu estudi de l'**Arxiu Giró** –format per centenars de fulls de contacte i prop de 4.000 negatius– quan es va veure que moltes de les fotografies atribuïdes a Marcel Giró en realitat tenen la seva autoria en les mans de Palmira Puig.

El tàndem Giró-Puig o Puig-Giró funcionava molt més enllà de la col·laboració en els projectes del seu estudi. En alguns fulls de contacte d'un mateix rodet fins i tot apareixen sovint anotacions signades per Palmira, fet que demostra que de vegades compartien la mateixa càmera: una Hasselblad.

Ens trobem per tant davant “una història d'amor, d'una gran complicitat” més enllà de l'àmbit professional, ha destacat la comissària més d'una vegada.

Palmira Puig

Sense títol (Marcel Giró), 1950
Fotografia. Vintage. Gelatina de plata sobre paper.
40 x 30 cm

Marcel Giró

Sense títol (Autoretrat Palmira Puig i Marcel Giró), 1951
Fotografia. Vintage. Gelatina de plata sobre paper.
13,5 x 24 cm

Saudades de São Paulo

La comissària **Rocío Santa Cruz** ens explica com un dels seus últims viatges a la ciutat de São Paulo va ser clau per definir l'actual títol de l'exposició.

Santa Cruz, buscant a llibreries anuals del Foto Cine Clube Bandeirante, va trobar una publicació de l'antropòleg **Lévi-Strauss** titulada *Saudades de São Paulo*, on es mostraven fotografies fetes durant la seva estada a la ciutat brasilera.

L'autor explicaria temps més tard que la paraula *saudade* és intraduïble per als brasilers i que ve a ser la *morriña* nostàlgica dels gallecs. Si bé és una nostàlgia vista com el sentiment que se't desperta al recordar o tornar a veure un lloc on vam estar i topar amb l'evidència que no hi ha res en el món de permanent ni estable on ens puguem recolzar.

Davant d'això, la pròpia Santa Cruz es fa la següent pregunta: "I no és potser aquesta definició la que millor dibuixa la pròpia experiència vital i l'obra fotogràfica de la parella de catalans?".

Recordem que el matrimoni es va establir a São Paulo, on el 1953 van obrir el seu estudi fotogràfic: l'**Estúdio Giró**, un espai que es convertiria en un dels més importants del Brasil pel que fa a la fotografia publicitària i on van treballar joves aprenents que després esdevindrien grans fotògrafs com **JR Duran** o **Marcio Scavone**.

"Van arribar al lloc oportú en el moment oportú. El Brasil dels anys cinquanta era un país en construcció que necessitava fotògrafs per captar l'esperit de la seva utopia de modernitat", declara la comissària **Rocío Santa Cruz**.

Les figures de **Marcel Giró** i **Palmira Puig** van ser clau al Brasil dels anys cinquanta i seixanta, en un moment de plena modernització del país, en el qual la fotografia, a cavall dels canvis socials del moment, cercava també un llenguatge propi que la desvinculés de la seva propietat merament representativa de la realitat.

Marcel Giró

Sense títol, 1960

Fotografia. Vintage. Gelatina sobre papel plata.
40 x 28,2 cm

Marcel Giró i Palmira Puig

Autorretrato (Palmira Puig & Marcel Giró), 1950

Fotografia. Vintage. Gelatina sobre papel plata.
24 x 18 cm

La Fotografia

És necessari destacar que el grau d'estudi del treball d'ambdós fotògrafs és dispar no només perquè el treball de Puig ha estat descobert tardanament, sinó també perquè el volum d'obres conservades o identificades encara és molt desigual i desconegut.

Tanmateix, sí que podem establir una sèrie de nexes comuns en l'obra del matrimoni, pel que fa a trets característics dels processos i interessos.

Fotografia Moderna

L'aparició de Marcel Giró a Brasil va coincidir amb el redescobriments de l'anomenada **Fotografia Moderna** (coneguda també com a **Fotografia Subjectiva**), que va sorgir als anys cinquanta de manera simultània a Tòquio, Alemanya i Suècia. Aquest moviment era una resposta a la fotografia documental i academicista del moment, i defensava una major llibertat creativa i un ús experimental dels recursos fotogràfics.

En paraules de **Toni Ricart Giró**, la Fotografia Moderna representaria una evolució visual i conceptual sense precedents. Per primera vegada el fotògraf adquiriria la categoria d'autor i podia utilitzar la fotografia com un llenguatge d'expressió on experimentar amb la llum, la forma i el contrast des d'una mirada ambigua i abstracta on sovint es perd la referència.

La modernitat de les composicions del matrimoni de fotògrafs va adoptar la influència d'aquest corrent i va elaborar, per tant, una fotografia objectiva, fragmentada i amb certa tendència a l'abstracció.

Foto Cine Clube Bandeirante

La parella de fotògrafs van ser, alhora, destacats membres del moviment d'arts visuals **Foto Cine Clube Bandeirante** (FCCB), el qual es va fundar el 1939 buscant una modernitat fins ara només atribuïda a les arts plàstiques. En aquest grup, també hi formaven part **Thomaz Farkas**, **Eduardo Salvatore**, **Geraldo de Barros**, **Rubens Teixeira Scavone**, **German Lorca**, **José Oiticica Filho** i **Gaspar Gasparian**, entre d'altres.

El moviment FCCB es qüestionaria el pictorialisme i apostaria per integrar l'estètica moderna a la fotografia brasilera. Serà l'any 1950 quan els fotògrafs vinculats a aquest moviment començarà a reivindicar la fotografia com a expressió artística i autònoma, mitjançant l'exploració i la investigació de nous enquadraments, geometries i jocs de llum i ombra. És aleshores quan neix l'**Escola Paulista**, el moviment pioner on s'englobaven les fotografies modernes del Foto Cine Club eBandeirante, i del qual també el tàndem Puig-Giró va esdevenir màxim representant.

Puig i Giró formarien doncs part d'un exclusiu grup de fotògrafs que buscaven ser diferents, prenent consciència del moment i elevant el *shot* de la càmera a la categoria d'acte "únic, diferent i irrepetible".

Palmira Puig

Vendedora de Flores, 1950

Fotografia. Reprint. Impressió amb 12 tintes pigmentades sobre paper Baryta.

40 x 30 cm

Marcel Giró

Redes, 1950

Fotografia. Tintes pigmentades sobre paper HP Matte-Litho-realistic

29,4 x 40 cm

Palmira Puig

Palmira era la musa de Marcel, però també la seva crítica més exigent. El contrapunt perfecte de tranquil·litat i elegància que necessitava Giró. Si no s'ha reconegut l'obra de Palmira Puig fins ara és segurament a causa de la seva personalitat modesta i discreta, indica **Toni Ricart Giró**.

La comissària **Rocío Santa Cruz**, que va presentar la seva obra per primera vegada i en exclusiva a Paris Photo 2018, considera que el paper de Palmira Puig va més enllà de sumar, i la considera com un referent essencial en tot el treball de Marcel Giró.

Una tasca que dota de valor a l'artista i la situa a gran distància d'on fins ara havia estat gairebé oculta.

Amb el temps, s'ha descobert que Palmira Puig va ser la primera dona acceptada com a membre del grup experimental **Foto Cine Clube Bandeirante**, una de les poques fotògrafes presents junt amb **Gertrudes Altschul**, **Menha S. Polacow**, **Barbara Mors** i **Dulce G. Carneiro**.

El tractament que li donava a la figura humana i el seu entorn s'apropava al concepte de nou figurativisme sorgit a l'**Escola Paulista**, d'on també formava part.

Si bé Marcel Giró tirava més vers l'abstracció, Palmira Puig donava major valor a la importància de la figura i el seu context.

Mentre Giró experimentava i buscava confondre la percepció de qui observa les seves fotografies –alterant les perspectives a través de l'escala dels objectes i emfasitzant amb llums i ombres els efectes gràfics de l'objecte fotografiat–, Puig dotava de protagonisme la figura humana i el seu entorn amb tocs poètics i elegants natures mortes, paisatges i retrats.

Una estètica i visió delicada i poètica, així com una atenció especial vers la figura humana, un fet poc comú a la resta d'autors i autores del moviment modernista.

Palmira Puig

Estudo, 1950

Fotografia. Impressió amb 12 tintes pigmentades sobre paper Hahnemühle.

34 x 42 cm

Palmira Puig

Cassal Eivisa, 1953/1957

Fotografia. Impressió amb 12 tintes pigmentades sobre paper Baryta.

30 x 40 cm

Contextualització segons estudiosos

Toni Ricart Giró, nebot de Marcel Giró i de Palmira Puig

Marcel va ser sempre un referent en qüestions artístiques. Tenia uns criteris estètics molt sòlids i la seva opinió en aquest camp era valorada i respectada per molta gent.

Un dels consells més característics era el fet d'aguantar la respiració en el moment de disparar, independentment de la velocitat a la qual es dispari, per evitar així que la fotografia surti moguda.

“Des que m’ho va dir”, explica Toni Ricart, “sempre que faig fotos disparo aguantant la respiració, fins i tot amb la càmera muntada en un trípod. M’agrada pensar que, a més d’evitar que la càmera es mogui, aguantar la respiració ajuda a prendre consciència del moment, li dona una mena de solemnitat a l’instant de disparar, l’eleva a la categoria d’acte únic, diferent i irrepetible.”

Rocío Santa Cruz, galerista i comissària d’art

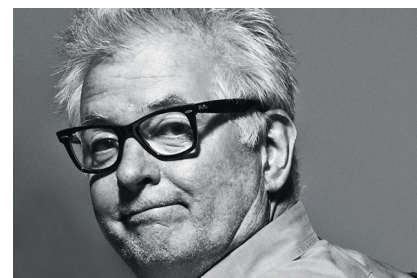
Ambdós fotògrafs dediquen un especial interès a la denominada “fotografia humanista”, molt escassa entre la resta d’artistes integrants del Foto Cine Clube Bandeirante. Eren pràcticament els únics que fotografiaven les faveles i els seus habitants, els nens i els avis. No volen tan sols expressar les condicions en què hi viuen. Ens mostren, amb gran dignitat, les seves mirades, la seva bellesa i elegància.

La resistència que transmeten a ser capaços de poder viure vides felices, i és a allà on radica la intenció política de les seves fotografies.

JR Duran, fotògraf

“Acompanyava de tant en tant Marcel Giró en les seves sortides de cap de setmana a la recerca de la fotografia pura, dels seus assajos, fora de l’estudi i de les feines publicitàries. Aquestes expedicions urbanes eren veritables classes de fotografia i mai no oblidaré tot el que hi vaig aprendre: la composició, l’elegància, l’enquadrament.”

Els artistes

La biografia de Marcel Giró i Palmira Puig és una biografia compartida tant en l'àmbit professional com el personal. Aquest fet ha facilitat, d'una banda, conèixer la història d'ambdós fotògrafs catalans, tot i que de vegades ha dificultat la recerca i l'atribució d'algunes de les fotografies al seu autor o autora.

Marcel Giró va néixer a Badalona l'any 1913, en una família dedicada al sector tèxtil català. Es va formar a l'Escola d'Indústria de Terrassa i es va mobilitzar com a voluntari del Regiment Pirenaic, que depenia de la Generalitat de Catalunya, en els inicis de la Guerra Civil espanyola. El 1937, cansat dels enfrontaments constants entre les diferents faccions que lluitaven contra Franco, es va exiliar i va travessar a peu els Pirineus des de Berga fins a França. Les seves primeres experiències fotogràfiques daten de començaments dels anys 30 i van ser realitzades al Pirineu català, que sovintejava per la seva afició al muntanyisme. Són paisatges de muntanya en què ja s'hi entreveu una especial mirada vers l'abstracció, un aspecte recurrent en tota la seva obra posterior.

Palmira Puig va néixer a Tàrraga el 1912, al si d'una família culta i d'alt nivell intel·lectual, la qual cosa li va permetre d'accedir a una bona educació i tenir a l'abast enriquidores referències culturals. A aquest context se li suma la tasca política del seu pare com a diputat de les Corts Nacionals. Va estudiar Peritatge Mercantil i durant la Guerra Civil va col·laborar activament amb la Generalitat de Catalunya. Un cop va acabar la guerra l'any 1939 la família de Palmira Puig va patir represàlies i es va traslladar a viure a Barcelona.

El 1940 Marcel Giró aconseguir de viatjar a Colòmbia on, juntament amb dos companys i fidel a la tradició familiar, va engregar un negoci tèxtil.

No serà fins a l'any 1942 que Palmira Puig i Marcel Giró es casaran per poders i es reuniran a Colòmbia; posteriorment s'instal·laran a São Paulo.

Marcel Giró va reprendre la seva afició per la fotografia, s'hi va dedicar professionalment i va arribar a convertir-se en un dels membres més destacats del Foto Cine Clube Bandeirante (FCCB), en el qual havia ingressat el 1950.

L'any 1951 van retornar a Catalunya per primer cop i van haver de passar un intens interrogatori quan trepitjaren terres espanyoles. En el decurs dels anys 50 i 60 el matrimoni català visitarà cada any Catalunya.

Palmira Puig

Sense títol (Marcel Giró), 1950
Fotografia. Vintage. Gelatina de plata sobre paper.
40 x 30 cm

Marcel Giró

Sense títol (Palmira Puig), 1950
Fotografia. Vintage. Gelatina de plata sobre paper.
40 x 30 cm

El 1953 van obrir, a l'avinguda República de Líbano, l'Estúdio Giró, que va esdevenir un dels estudis de fotografia publicitària més importants del Brasil. La feina era compartida, perquè Palmira Puig exercia una important tasca en la coordinació i supervisió dels treballs finals. De forma paral·lela, Palmira Puig va desenvolupar el seu propi estil fotogràfic amb una estètica inscrita en l'Escola Paulista. Al llarg d'aquells anys, a més, Marcel Giró també va conrear la seva tasca de professor de fotografia i va ser mestre de molts altres fotògrafs que van formar part del FCCB.

L'any 1954 Marcel Giró participa en una exposició al Câmara Club de Sabadell.

Palmira Puig és admesa al FCCB l'any 1956 i va ser una de les poques dones –amb Gertrudes Altschul, Menha S. Polacow, Barbara Mors i Dulce G. Carneiro– que formaren part d'aquest grup experimental de fotografia i cinema.

El 1957 se publicarà l'Anuário Brasileiro de Fotografia, una edició especial del Butlletí del Foto Cine. Els fotògrafs catalans hi apareixen dins de l'ampli grup de fotògrafs brasilers. Com a membres del FCCB, van participar en aquella època en nombroses exposicions internacionals.

L'any 1957 van viatjar a Mallorca i Eivissa, tal com podem veure en algunes fotografies realitzades durant aquell viatge i que han estat objecte de moltes mostres internacionals.

El 5 de febrer de 1960 Palmira Giró participa en una exposició de la Société française de photographie et de cinématographie. Aquesta important societat fotogràfica francesa és la més antiga d'Europa, fundada l'any 1954. Palmira hi participa amb la fotografia Janela, c. 1960, gelatina d'argent, 39,8 x 28,5 cm.

Cal destacar, per la seva important rellevància, l'exposició Photography in the Fine Arts. New York, que va tenir lloc al Metropolitan Museum of Art de Nova York l'any 1968, i per a la qual fou seleccionada la fotografia Luz e Força (1966) de Marcel Giró. Aquesta fotografia va ser adquirida aquell mateix any pel Metropolitan Museum of Art de Nova York i avui forma part del fons de Marcel Giró que pertany al MoMA.

El matrimoni Giró-Puig va retornar a Catalunya definitivament l'any 1978 a causa del greu càncer que Palmira Puig patia i que en tres o quatre mesos va acabar amb la seva vida, aquell mateix any, a Barcelona.

Palmira Puig

Sense títol (Marcel Giró), 1970
Fotografia. Vintatge. Gelatina de plata sobre paper.
24 x 40 cm

Marcel Giró

Sense títol (Palmira Puig), 1950
Fotografia. Impressió amb 12 tints pigmentades sobre paper Hahnemühle.
38 x 32 cm

L'Estúdio Giró es va mantenir en actiu perquè Eití Kato, soci de Marcel Giró, va assumir-ne tota la responsabilitat.

A partir d'aquell moment, Marcel Giró va abandonar pràcticament tot contacte amb la fotografia experimental i, si bé va realitzar diversos viatges a São Paulo, finalment es va vendre la seva casa brasilera i es va instal·lar a Catalunya. Durant els seus darrers anys es va dedicar a viatjar i en les seves estades a Barcelona va coquetejar amb la pintura. Va morir el 2011 a casa seva, a Mira-sol, Barcelona.

D'entre les exposicions recents en què s'ha mostrat l'obra de Marcel Giró podem destacar-ne: Moderna para sempre. Fotografia Modernista Brasileira na Coleção Itaú –que des de 2011 itinera per diferents ciutats i grans museus de Llatinoamèrica i Amèrica Central– i Éloge du vertige. Photographies de la collection Itaú, en la Maison Européenne de la Photographie, París (2013).

L'any 2014 va tenir lloc l'exposició Marcel Giró, fotògraf. Transformar les coses corrents en extraordinàries, a Badalona, ciutat natal del fotògraf.

Cal destacar, l'any 2016, la mostra Foto Cine Clube Bandeirante: Do arquivo à rede, al Museo de Arte de São Paulo (MASP). En aquesta exposició col·lectiva, integrada per 275 fotografies de 82 autors i autores, entre els quals hi havia Palmira Puig i Marcel Giró, es va fer l'estudi més complet fins ara sobre el FCCB.

Les exposicions Luz e Força del 2017 i Palmira Puig-Giró fotógrafa, del 2019, ambdues a la galeria RocioSantaCruz, han fet possible d'aprofundir en la recerca i la difusió d'aquests dos fotògrafs catalans.

Finalment, i també de la mà de la galeria RocioSantaCruz, l'obra d'ambdós fotògrafs ha estat mostrada en les principals fires internacionals de fotografia des del 2017 fins a l'actualitat, com ara: Paris Photo, Photo London i AIPAD Photography Show a Nova York l'any 2019.

L'obra de Marcel Giró i Palmira Puig es troba representada avui dia a importants museus i institucions internacionals i col·leccions particulars, per posar un exemple: Museum of Modern Art (MoMA), Nova York; Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), Barcelona; F11 Foto Museum, Hong Kong; Coleção Pirelli / Masp de Fotografias, São Paulo; Museu de Arte de São Paulo (MASP), São Paulo; Acervo de Obras de Arte Itaú Unibanco, São Paulo; Fundació Lluís & Carmen Bassat, Barcelona; i Fundació Vila Casas, Barcelona.

Marcel Giró i Palmira Puig

Folha de contacto, 1950

Fotografia. Impressió amb 12 tintes pigmentades sobre paper Baryta 18 x 24 cm.

Marcel Giró i Palmira Puig

Folha de contacto, 1950

Fotografia. Impressió amb 12 tintes pigmentades sobre paper Baryta 18 x 24 cm.

Marcel Giró i Palmira Puig

Folha de contacto, 1960

Fotografia. Impressió amb 12 tintes pigmentades sobre paper Baryta 18 x 24 cm.

Diàlegs amb la col·lecció

Lisette Pons — *Una conversa entre el silenci i la vida*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

UNA CONVERSA ENTRE EL SILENCI I LA VIDA

La dualitat de la mirada, la importància de l'efímer, la fragilitat de l'instant

Enguany és l'artista **Lisette Pons** (Barcelona, 1955) qui conversa artísticament amb l'obra del fons de col·lecció *Manifestacions de l'1 de febrer de 1976*, del fotògraf **Manel Armengol** (Badalona, 1949).

El cicle “Diàlegs amb la col·lecció” ens ofereix una nova mirada al fons de la col·lecció de la Fundació Vila Casas.

Mitjançant un exercici de recerca d'afinitats plàstiques, la nostra artista convidada ha triat amb plena llibertat una obra amb la qual establir connexions, crear un diàleg on obrir el nostre fons a altres mirades i interpretacions que enriqueixen o, si més no, multipliquen les possibilitats de lectura d'una peça.

Un exercici de recerca on cinc imatges de primer pla de l'escultura *Jóvenes sentados* (1942) de **Johannes Hansen** (Copenhaguen, 1903-Gentofte, 1995) esdevenen un “tot de confrontació i diàleg” amb la reconeguda fotografia d'Armengol, en la qual uns policies carreguen sobre un grup de persones, entre ells, l'ancià Ferran Garcia Faria.

És mitjançant aquest plantejament expositiu que Pons posa de manifest la naturalesa cíclica de la civilització, la reincidència en les actuacions i la vergonya que podem sentir com a societat “civilitzada” davant dels fets que es repeteixen una vegada i una altra, la majoria de vegades, a causa de la manca de “Diàlegs”.

Una mostra on queda patent, a més, l'obsessió de la nostra artista per la recerca constant entre la imatge i el significat, entre la forma i l'essència. Davant la dificultat de triar —“fotografiar no costa, el repte és triar-ne l'adequada”—, Pons reitera la importància de l'enquadrament i la profunditat com a clau per dotar de la valor la fotografia, l'ofici de la qual li ha ensenyat “a mirar, però també a escoltar”.

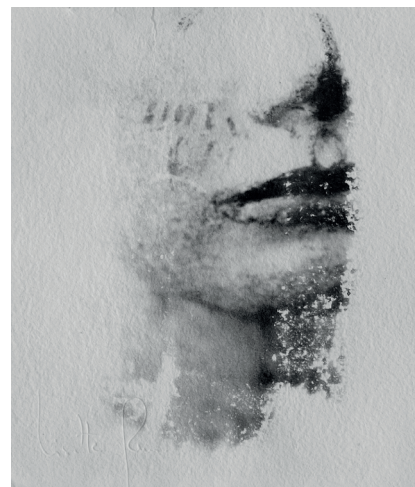
Una obsessió per entendre què queda patent a l'hora d'incorporar emoció i silenci de manera extremadament artesana, on s'interpreten els negatius de tal manera que s'hi afegeix l'emoció adequada per reflexionar sobre l'existència, el comportament, la vida i l'evolució.

En trobem doncs davant un diàleg on la dualitat de la mirada i la importància de l'efímer esdevenen un clar exemple de “fragilitat de l'instant”.

Manel Armengol

Manifestacions de l'1 de febrer de 1976
Gelantina de plata sobre paper baritat
26x40cm

Lisette Pons

DIÁLOGOS 101130, 2001
Negatiu b/n. Positivat d'halurs de
plata sobre paper artesà de cotó
lliure d'àcids
20 x 14cm

Nos-altres. Espais de frontera

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Fons de la col·lecció de fotografia

Nos-altres. Espais de frontera és el nom que dona títol a la disposició de la col·lecció de fotografia del Museu Palau Solterra, ideada i dirigida per Glòria Bosch, directora d'art de la Fundació Vila Casas.

A l'hora de donar veu a aquests espais de frontera, s'han convidat a quinze dones, una per a cada tram del recorregut. Bosch no ha cercat grans noms, sinó persones que no són gaire conegudes més enllà dels seus contextos més immediats, però totes elles compromeses amb el seu entorn i amb grans coses a dir.

L'objectiu: fugir de les etiquetes que ens assenyalen qui ha d'escriure sobre una matèria determinada. D'aquesta manera, s'han reunit una sèrie de mirades procedents de diferents edats, països i cultures, cadascuna des del seu propi observatori. Segons Bosch "l'experiència ens demostra que, moltes vegades, no són tantes les distàncies i la culpa és nostra per crea-les, per posar fronteres o aixecar murs."

Segueix Bosch: "*Nos-altres* arrosseguem afectes, memòries, records, dolors, injustícies, fatigues, somriures, llàgrimes... Experiències i arrels culturals diverses, esquerdes que no sempre acaben d'encaixar en el món que ens toca viure. Sovint ens posen vels per llegir el món, però quan mirem més enllà apareixen els fragments sense límits de gènere ni de cultura, les connexions que ens permeten dir adéu a qualsevol idea rebuda, judici, prejudici, creença... Per això, quan volem construir diàlegs entre autors i obres, defugim l'etiqueta reduccionista o el codi establert per veure i veure'ns diferents."

Seguint aquesta idea de diàleg entre autors i obres, per a cadascun dels quinze àmbits, s'ha escollit una autora i un tema a tractar.

El primer àmbit, titulat *L'espai entre dos mons?* parteix d'un text de **Bruna Abarno**, editora independent brasilera i els autors representats són Francesc Català-Roca, Gilbert Garcin, Oriol Jolonch, Janelle Lynch, Victòria Sambunaris i Álvaro Sánchez-Montañés.

El següent, *Adéu idea rebuda!* es basa en un text d'**Heura Aguiló**, historiadora de l'art, i inclou obres de José Ramón Bas, Oriol Jolonch, Chema Madoz, Paloma Navares, Espe Pons, Patricio Reig i Rafael Vargas.

Des(re)velar és el tercer àmbit que conté un text de **Sandra Castillo**, fotògrafa mexicana i inclou obres d'Antoni Abad, Carmen Mariscal, Mònica Roselló, Myriam Negre i Eulàlia Valldosera.

A *Nos-altres* hi posa veu **Gianna Cimaglia**, professora de ciències socials italo-americana i conté fotografies dels autors Maria Espeus, Jeff Kpwen, Robert Mapplethorpe i Claude Nori.

Álvaro Sánchez-Montañés
All Italia, 2018

Code Switching conté un text de **Meritxell Granero**, arquitecta catalana, i aplega obres de Pere Formiguera, Alberto García-Álix i José Antonio Hernández-Díez.

La pedagoga sociocultural anglesa **Susan Hartman** introdueix *Provisional i revisable*, amb obres de Francesc Abat, Jordi Cerdà, Frank Horvat, Claude Jeanmart, Antoni Muntadas i Anne Roig.

L'àmbit *Ull de finestra*, amb text d'**Irina Ivanova Dorevitch**, escenògrafa russa, aplega obres de Joana Cera, Hannah Collins, Oleg Dou, Mabel Palacín, Oriol Teixidor, Masao Yamamoto i Llorenç Ugas.

Singular i plural, amb text de **Fiorella Lepore**, periodista italiana, conté obres de Mar Arza, Anna Malagrida i Isabel Rocamora.

La dona que mira als homes que miren a les dones és l'àmbit que conté un text de **Manuela Levy**, realitzadora de cinema.

Lena Müller, estudiant de psicologia, parla de *L'enigma dels límits*, a partir d'obres de Jordi Bernadó, Bleda i Rosa, Jean Denant, Sabela Eiriz i Pedro Madueño.

A *Transferències* hi trobem obres de Raúl Belinchón, Lita Cabellut, Raimon Camprubí, Francesc Català-Roca, Colita, Montse Faixat, Anne Roig, Albert Watson i Masao Yamamoto. El text és de **Manuel Oliveira**, antrològica portuguesa.

L'escriptora **Rachida Ormuz** parla de l'àmbit titulat *Memòria natural i artificial* i conté obres d'Oriol Jolonch i Álvaro Sánchez-Montañés.

La psicòloga **Lluïsa Rius** introdueix l'àmbit *Des d'on mirem?* que aplega obres de Carles Fontserè, Ananias Leki, James Rexroad, Agustí Roqué, Narcís Santamaria i Andrea Torres.

La historiadora de l'art i musicòloga **Nicole Roussard** escriu sobre *Dissolucions*, l'àmbit que reuneix obres d'Emilio Lekuona i Eduard Olivella.

Finalment, l'àmbit *Els invisibles*, reuneix obres de Ricard Aymar, Manel Armengol, Bru Rovira i Joan Vilatobà, amb un text de **Halina Sikorski**, artista visual.

Sabela Eiriz
s/t, 2016-2018

Andrea Torres Balaguer
Violet, 2018

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Diana Moya: dmoya@fundaciovilacasas.com

Neus Pérez: nperez@fundaciovilacasas.com

+(34) 93 481 79 85

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa

Usuari: premsa

Contrasenya: apremsa2020

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com